

F. PALNÁK:

Naš Lovi.

aš Lovi je čeden psiček dolgega trupla, nizkih nog, drobne dolge glave, mahadravih ušes. Vse na njem je rjavo od gobca do repa, celo oči; samo na prsih so mu umerili lepo belo srajčko, čisto belo. O, in na to srajčko je ponosen in pazen! Da bi bil kdaj kak madež na nji? Liže in liže srajčko toliko časa, da je zopet bela, čisto bela, kakor bi jo prinesel pravkar od perice. Tak je naš Lovi; čeden torej in lahko ga pohvalimo, da je tudi priden. Od mene se ne gane, in kadar čuti, da bo njemu kaj odpadlo, ne gre niti iz kuhinje — tako je priden. Seveda ni brez napake. In ena najpoglavitejših je: mačke ne sme videti! Ta prijaznost pa je menda obojestranska, in zato se večkrat pripeti, da se s katero gledata res kakor pes in mačka.

Časih naš Lovi tudi kaj doživi v tem svojem sovraštvu. Naj povem!

Pri sosedu imajo lepo belo muciko; res je vsa bela in jako snažna. Človek bi mislil, da se bosta dve taki lepi živalci prijazno gledali in se skupaj celo časih poigrali; posebno kot soseda, ne? Tako bi mislil človek; ampak seveda pes in mačka imata svoje misli. In če Lovi le zagleda to belo muciko, jo pocedi za njo, ona pa pred njim, ker se ji menda zdi, da ne beži pes za njo kar samo iz ljubezni in prijaznosti.

Tako je bilo tudi zadnjič. Tam na zelenem travniku se je pretezala bela mucika; tu je odpihnili prašek, ki ga je stresel na njo vetrček, zdaj je pomigala z ušescem, tistim belim, rožastoblestečim, če je sedla nanje v svoji predrznosti muha . . . Še več takega brezposelnega posla je imela bela mucika in dolgo bi še uživala prekrasni mir in prelestno toploto, če . . . Saj to je: če bi ne prišel dol po travniku jaz z Lovijem. Jaz se seveda nisem brigal ne za muciko ne za Lovija — ampak Lovi! Nizke noge so bile naenkrat še nižje, dolgo truplo se je še podaljšalo, zeleno se je zasvetilo v rjavih očeh — in v dir je šlo dol proti oni brezskrbni belini na zelenem travniku . . .

Pa ta brezskrbna belina je dobila hipoma skrbi in začela se je tako ljubezniva dirka, da je bilo kaj. Tja do potoka sta že pribežala; ampak zdaj? Če bi bilo kako drevo, bi mucika napravila kakor po navadi: gor, pa se smeje dol Loviju, ki se zaman spenja po deblu. Drevo pa je bilo komaj onkraj potoka. Kaj bi torej? Spreдай voda, zađaj Lovi — no, dobro: pa v vodo. In Lovi? E, saj zna tudi plavati, pa tudi v vodo! Lovi pa je res dober plavač; plava sicer po pašje in jako škropi okolo sebe, in ravno to menda nežni beli muciki ni bilo po volji. Zato pa se je hotela ceneje spraviti onkraj potoka — vozila se je. Kot bi trenil namreč, je sedela Loviju na vratu pa mu plačevala voznino z obema nežnima belima šapicama. Lovi je sprejemal te darove in vdanostne izjave tudi vdano, pomočiti je sicer hotel muciko parkrat v vodo, pa ni šlo. Da bi vsaj vrniti mogel — pa ne. Prej kakor je bil

na bregu, je skočila mucika z neznansko spretnostjo na suho, se otepla in poizkusila na drevesu vajo v plezanju. Reči moram, da se ji je obnesla tako, da jo je občudoval še celo Lovi spodaj, in mogoče je bila njegova pohvala in zahvala strahovito lajanje. Mucika se je tiho zahvaljevala.

Vidite, tak je naš Lovi.

Petelinček.

*Naša ljuba, skrbna grahka
pred piščanci pazno hodi
in jih po dvorišču vodi,
hodi kakor misel lahka.*

*Eden prav je lep njen sinček,
grahast prav je kakor mamka,
eden sinček petelinček
pa ima še dvojno rožo.*

*Moško ti na prste stopi,
pa pokima proti putki
in zatrepeta s perutki
in zapoje: „Kikirli!“*

*No, in putka se prikloni
in s poklonom ga pohvali.
Ej, kako na glavi mali
se zatreseta mu kroni!*

Cvetko Gorjančev.

Gradac v Beli Krajini (mlin).